

Nieuwbrief 2020/04

Van de voorzitter

Juli en augustus zijn de maanden van het zomeravond bridge. Gezellig inlopen op vrijdagavond en ontspannen bridgen. Je weet tóch dat de winnaars aan het eind van de cyclus van acht avonden de traditionele aardbeien met slagroom zullen delen met alle aanwezigen.

Maar dit jaar helaas dus niet. Het corona-lot heeft anders beschikt. Of liever, de veiligheidsregio met zijn noodverordening. We meenden er tot vlak voor 1 juli nog van uit te mogen gaan dat het toegestaan zou zijn vijf of zelfs zes tafeltjes op te stellen op 1,5 meter door gebruik te maken van tafelschermen. Maar de Noodverordening Haaglanden van die datum is duidelijk: tafelschermen worden niet gezien als geldige uitzondering op de 1,5 meter afstand.

En dus zijn we terug bij het scenario van april/mei: vier bridgetafels van vier aaneen geschoven normale tafeltjes. En dus niet meer dan 8 paren tegelijk. Omdat ook registratie vooraf verplicht is kan er dus van zomeravondbridge geen sprake zijn.

Intussen zijn de clubs al wel van start in de nieuwe opstelling. Bijna alle clubs hebben al geoefend. Het is wel even wennen. Je valt zo terug in oude gewoontes, zoals samen aan de bar staan, kriskras door elkaar lopen bij de wissels en bij het in- en uitchecken in het halletje, etc. Terwijl die 1,5 meter toch echt de norm is. Er is een handreiking voor 'goed gedrag'. Die staat al een tijdje op de site en is ook aan u toegestuurd.

Elders in deze nieuwsbrief wat eerste ervaringen van een gebruiker met de opstelling. En de ervaringen van onze penningmeester met het aanschaffen van een pin-apparaat dat in deze periode de contante betalingen zal vervangen.

Wij blijven hopen dat we op korte termijn toch nog toestemming krijgen voor tafelschermen. Intussen gaat het leven gewoon door. U leest hierna over de wisseling van de wacht bij de zorg voor alle wasgoed, theedoeken etc. En dit keer bieden we ook ruimte aan Bart Dijkstra, een van onze leden, om iets te vertellen over een heel andere activiteit dan bridgen. Een voorbeeld dat hopelijk navolging krijgt.

Ik wens u veel leesplezier met deze, alweer de vierde nieuwsbrief.

Joris Al

Schone theedoeken?

Door Marianne van Rossum

Diegenen die de afgelopen jaren bij de Algemene Ledenvergadering aanwezig waren hebben gezien dat vrijwilligers die iets substantieels doen voor de vereniging daarvoor bedankt worden.

Zo heeft Ada Beemsterboer daar, een beetje tegen haar wil in, jaren lang een bos bloemen en een cadeaubon gekregen. Waarom? Omdat ze altijd de thee- en handdoeken van Amicitia ophaalde en waste en perfect schoon (en gestreken) weer teruglegde. Zij vond dat gewoon, wilde niet bedankt worden. Maar zo gewoon is het niet. Zeker niet dát vrijwilligerswerk dat niet opvalt, dát geen applaus krijgt.

Ze gaf zo geen ruchtbaarheid aan wat ze deed. Ze deed het gewoon. Dus dat zijn heel wat wasjes en strijkjes geweest. Maar, al twee jaar geleden zei ze: “Ik doe het tien jaar en dan moeten jullie iemand anders zoeken.” En dat is gelukt. Aangezien we dit jaar de ALV niet in Amicitia hebben gehouden, hebben we in april Ada een cadeau bon overhandigd en haar namens u allen bedankt voor haar werk. Gelukkig had zich inmiddels iemand van de woensdag avond gemeld: Lia Uyterlinden. Wij zijn Lia heel dankbaar.

Nu is het zo dat in de corona tijd de bezetting bij Amicitia relatief heel laag is en dus is het barwerk minder. Aan de andere kant is het nu juist van belang dat er veel aandacht is voor hygiëne. Dus: Lia, welkom bij de groep vrijwilligers van Amicitia en dank dat je bereid bent om te helpen.

Gokpraktijken bij Amicitia?

Door Hans Mees

Toen ik mij bij Joris aanmeldde als kandidaat voor de functie van penningmeester had ik niet kunnen bevroeden wat ik allemaal zou meemaken in de eerste 3 maanden. Nog voor ik verkozen werd ging de hele wereld op slot. Geen bridge en helemaal geen activiteiten.

Had ik mooi de tijd om me in te werken zou je denken. Dus eerst maar de wijzigingen in het bestuur doorgeven aan de Kamer van Koophandel. Dat ging vrij gemakkelijk. Tegenwoordig kan bijna alles via Internet. Dan zal het overzetten van de bevoegdheden bij de banken ook wel gemakkelijk zijn, dacht ik. Dat duurde twee (!) maanden, maar daar gaat dit verhaal niet over.

In het bestuur hadden wij besloten om te zijner tijd over te gaan op pinbetalingen bij de bar. Met de coronamaatregelen werd dit ineens actueel, immers lichamelijke contacten moeten zoveel mogelijk worden vermeden.

Op Internet gezocht wat de mogelijkheden zijn. Veel bedrijven hanteren een jaarabonnement. Sommige vragen een percentage van het gepinde bedrag, anderen rekenen een vast bedrag. Je kunt een apparaat huren of kopen.

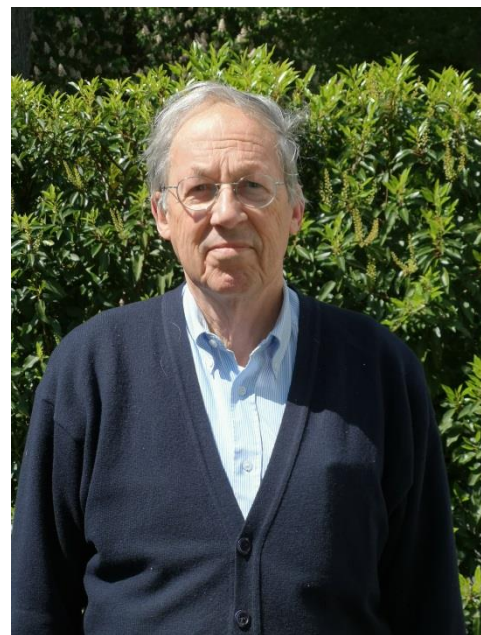
Onze keuze viel op het kopen van een goedkoop apparaat bij een bedrijf waarbij je per maand kunt opzeggen. Ook op aanbeveling van relaties werd het Sumup. Een account was snel gemaakt, het pinapparaat arriveerde twee dagen na de bestelling.

Dus op 25 juni heb ik de eerste proefbetalingen gedaan. Dat ging niet zonder slag op stoot, want eerst weigerde het apparaat alles. Ergens in de handleiding stond de oplossing: het minimum bedrag was 1 euro en ik had natuurlijk 1 cent ingetoetst.

Intussen hadden ze allerlei gegevens gevraagd over ons bedrijf, de bestuurders etc. etc.

Op 26 juni kreeg ik een mail, dat de opgestuurde informatie niet voldoende was. Ze wilden weten welk soort producten of diensten wij aanboden. En een factuur aan een van onze klanten.

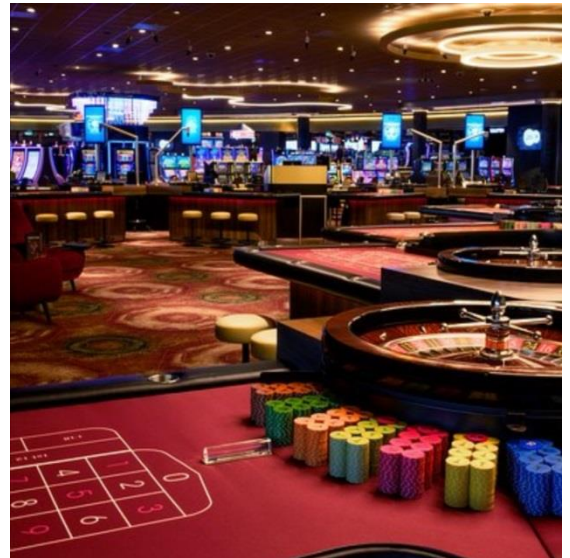
In mijn antwoord gaf ik volledig naïef aan, dat we een gebouw exploiteren, waarin op een groot aantal middagen en avonden wordt gebridget. Dat wij daar een bar exploiteren en dat de consumpties met het nieuw aangeschafte pinapparaat worden afgerekend.

Gokpraktijken bij Amicitia? (vervolg)

Op 29 juni kreeg ik een mail, dat wij helaas geen gebruik konden maken van hun diensten en dat we niet als klant werden geaccepteerd. Geen motivatie. De telefoon gepakt en gevraagd wat de reden van afwijzing was. Daar wist de medewerker klantenservice ook niet meteen een antwoord op, maar hij zou dat wel even navragen. Na een paar minuten kwam het hoge woord er uit: bridge is een kaartspel en dus een gokspel en Sumup wilde niets te maken hebben met gokken en witwassen. Ik ontplofte zowat en heb, nadat ik wat was afgekoeld een uitgebreide mail gestuurd, met een uittreksel van onze statuten, met een verwijzing naar informatie van de Bridge Bond en met onderstaand citaat uit Wikipedia:

*Bridge is een **kaartspel** dat ook onder de noemer **denksport** geplaatst kan worden. In wedstrijdbridge (Engels: duplicate bridge) is bewust gestreefd naar het zo veel mogelijk uitschakelen van de factor geluk als uitkomstbepalend. Het spel vereist concentratie, geheugen, logisch denken en goede samenwerking tussen partners.*

De volgende dag kwam er een haast nog beslistere afwijzing: “Het is voor de veiligheidsafdeling niet te controleren waar u het apparaat exact voor gebruikt.” Tevens kreeg ik instructies hoe ik het apparaat kosteloos kon terugsturen en het geld kon terugkrijgen. Het apparaat heb ik op 3 juli teruggestuurd, maar het geld is nog niet binnen. Omdat de wijzigingen bij de bank nog steeds niet in orde waren had ik het maar even zelf voorgesloten...

Dus maar weer verder zoeken op Internet. Er bleek er nog een te zijn, die zelfs nog iets goedkoper was: myPOS. Hier weer hetzelfde traject doorlopen: account aangemaakt, kopie van paspoort opgestuurd, uittreksel van Kamer van Koophandel, account aangemaakt en pinapparaat besteld.

Gokpraktijken bij Amicitia? (vervolg)

Intussen was het 1 juli geworden en we wilden op 1 juli beginnen! Hier moesten we ook weer een heleboel formaliteiten door, zelfs een identificatiegesprek per videoverbinding. Ik

was nu wel zo wijs om het woord bridge niet meer in de mond te nemen! Ditmaal moest ook de secretaris met paspoort deelnemen aan de toelatingsronde. Nadat wij drieën: Joris, Marianne en ik via een kopie van een bankafschrift hadden laten zien waar wij wonen kwam het verlossende bericht: het account is goedgekeurd en ik kon het activeren.

Inmiddels was het 8 juli geworden en hadden we al een avond VIP en een avond OHVZ gehad. Bij VIP is nog met contant geld afgerekend in de kluis gedaan, bij OHVZ was ik zelf de barhulp, dus ik heb daar contant afgerekend en alles mee naar huis genomen en de volgende dag ingevoerd. Inmiddels, als ik dit schrijf is er al 7 keer gespeeld en met succes gepind.

Toch had ik een paar weken geleden nog een schrikmoment: alle pinbetalingen worden geboekt op een speciale rekening, die voor ons geopend is met IBAN beginnend met de letters BG! En dat betekent Bulgarije, weliswaar een EU land, maar het heeft niet de meest betrouwbare onderdanen. Deze bank blijkt ICARD te zijn,

gevestigd in Sofia. Zouden we de barinkomsten wel op onze ABN Amro rekening kunnen krijgen?

Wel, om te eindigen met een positief eind aan dit verhaal: met een vertraging van één dag komt je geld op de rekening, die je wenst. Kosten bedragen 3 euro per overboeking, dus niet te vaak doen! Nog even googelen leerde ons, dat de oprichters twee Bulgaren van de ICARD bank zijn, maar dat myPOS tegenwoordig zijn hoofdkantoor in Engeland heeft.

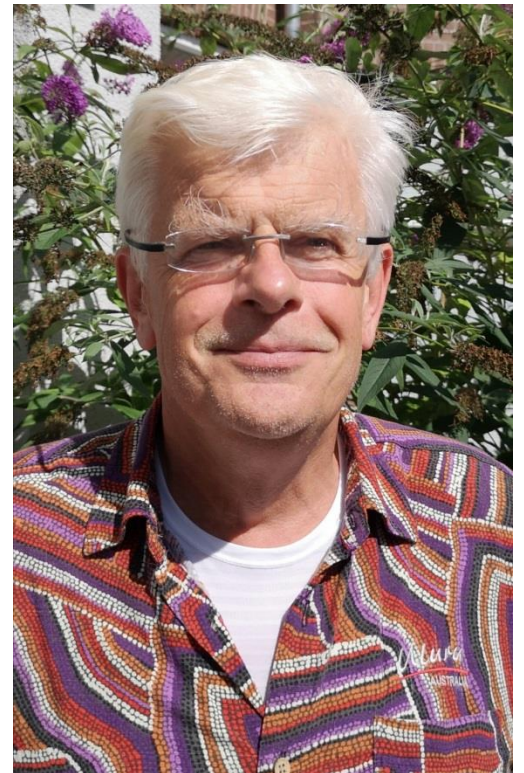
Bridge in Coronatijd

Door Len van der Wal

Vrijdag 24 juli startten we als BKL met onze eerste speelavond in Amicitia sinds de start van de Corona lockdown. Met vier tafels en acht paren! Helaas blijkt dat een paar zich voor deze avond alsnog heeft afgemeld en hebben we, zelfs met maar vier tafels, een 'stilzit'! Wat een verschil met de reguliere speelavond, waar het altijd gezellig druk is, iedereen zich aan het begin van de avond verzamelt rond de bar en zich tijdens het wisselen soms letterlijk een weg moet banen tussen de andere paren.

Het mag de pret gelukkig niet drukken. Iedereen lijkt van zins er een leuke bridgeavond van te maken. En wat voelt het goed om weer met z'n vieren aan één tafel te zitten, echte kaarten in je hand te houden en met elkaar te kunnen praten, over het spel of over wat dan ook! Allemaal zaken die je, spelend op StepBridge, moet missen (waarover later meer).

Het bestuur van Amicitia heeft ons voorzien van een duidelijk Corona protocol, waaraan iedereen zich zonder veel moeite weet te houden: van 1,5 meter afstand houden, goede ventilatie en regelmatig handen reinigen, tot het doen van bestellingen aan de bar en het bezoeken van het toilet.

Om zo min mogelijk 'beweging' te hebben tijdens het wisselen blijven Noord en Zuid steeds zitten en wisselen alleen Oost en West van tafel. Dat betekent dan wel een tweetal uitslagen, één voor de NZ-lijn en één voor de OW-lijn. Niemand lijkt zich daar druk over te maken, de nadruk ligt vooral op het weer bridge kunnen spelen met elkaar. Ik vind dat we kunnen terugkijken op een heel gezellige avond; hier en daar nog wat onwennig, maar we zijn zeker op de goede weg!

‘StepBridge, leerzaam alternatief’

Door Len van der Wal

Voordat we in aangepaste vorm weer ‘fysiek’ konden bridgen, hebben we een aantal avonden een parencompetitie gespeeld op StepBridge. In juni vijf avonden op maandag en vanaf 8 juli wekelijks op de woensdagavond.

Ondanks het feit dat ik regelmatig een spelletje bridge speel op mijn telefoon (Funbridge: een aanrader), moest ik heel erg wennen aan het spelen op StepBridge. Dat zit hem in allerlei kleine zaken: de basale weergave van de kaarten, de vaste volgorde waarin de kleuren worden weergegeven, het voorgeschreven tempo (7 minuten per spel), het feit dat je je eigen biedingen moet alerteren enz. enz.

Ik weet nog goed dat ik de eerste avond na een uurtje met een rood hoofd van de inspanning achter mijn beeldscherm zat: er zijn zoveel dingen nieuw en anders! Maar er zijn gelukkig ook veel positieve zaken. StepBridge geeft je bijvoorbeeld heel veel informatie over de gespeelde spellen.

Aan het eind van de avond ontvang je niet alleen de ranglijst met percentages, maar per spel ook de kaartverdeling, de bijbehorende biedingen (van alle paren) en de exacte volgorde waarin de slagen bij jou aan tafel gemaakt zijn.

Wat ik persoonlijk heel erg leuk vind, is dat je het afspel van je partner (als leider) kunt volgen; je ziet immers beide handen. En dus kun je zijn/haar speelwijze vergelijken met je eigen speelwijze; mijns inziens heel leerzaam.

Het is ook fijn dat je je bewondering of afgrijzen over zijn/haar spel mag uiten. Aan de bridgetafel wordt het immers niet op prijs gesteld als luidkeels roept: “Wat doe je nou?!”.

In mijn ogen is StepBridge geen vervanger van een fysieke bridgeavond, maar totdat we allemaal zonder aarzeling weer dichterbij elkaar durven kruipen, is het een leuk en leerzaam alternatief!

Probusclub Rijswijk III

“Er wordt ons wel eens gevraagd wat we op de tennisvereniging Te Werve doen zonder tennisattributen”, vertelt Bart Dijkstra. Welnu, het antwoord is simpel, daar komen de leden van Probusclub Rijswijk III bijeen. Nederland telt maar liefst ruim 400 lokale Probusclubs.

“Leden van Amicitia vroegen mij wat Probus is toen zij hoorden dat Leen Joele er lid van is geweest”, vervolgt Bart Dijkstra die op de vrijdagavond bij Bridge Kring Leeuwendaal speelt. Probus komt eens per twee weken op Te Werve bij elkaar. “Wij ontmoeten elkaar om onze kennis en interesses te verbreden, ons inzicht in maatschappelijke, sociale en wetenschappelijke onderwerpen te verdiepen en ons te ontspannen”, zegt Bart Dijkstra.

De afdeling in Rijswijk bestaat uit gepensioneerden die graag een interessant verhaal horen van een lid of van een gastspreker. “Vooraf drinken wij koffie en na afloop genieten we van een fijne lunch op Te Werve. Een paar keer per jaar gaan we erop uit met onze partners om een museum, een tentoonstelling of iets dergelijks te bezoeken of gewoon om een bijzondere maaltijd te genieten.” Vorig jaar ging het uitje van Probus naar Hotel Des Indes met aansluitend een bezoek aan Escher-expositie in Paleis Voorhout en een lunch in Pulchri.

Probusclubs hebben de naam elitair te zijn en alleen open te staan voor academici of mensen die invloedrijke posities hebben gehad. Wellicht komt dat doordat de eerste Probusclubs opgericht zijn door oud Rotarians. “Onze club kenmerkt zich echter door mensen die graag met elkaar in gesprek gaan, het fijn vinden om naar lezingen te luisteren en daardoor uitgedaagd worden en graag een paar keer per jaar naar een boeiende tentoonstelling willen gaan.”

Probus Rijswijk III telt ongeveer 25 leden maar door het afscheid van een aantal leden dit jaar vanwege hoge leeftijd is er plek voor nieuwe leden. Mogelijk heeft u belangstelling? Als dat zo is, neem dan eens contact op met Bart Dijkstra (tel. 06-51834318) die al enkele jaren lid is.

Even terug in de tijd... met Harold Stirling Vanderbilt

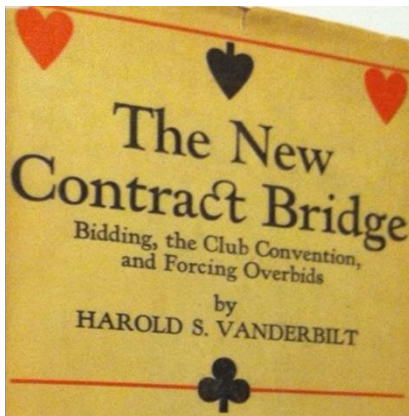
Door Ralph Julsing

Wanneer begint het leven? Bij de geboorte. Ja, voor ons, simpele zielen, geldt deze natuurlijke wetmatigheid. Maar niet voor Harold Stirling Vanderbilt, voor vrienden 'Mike'. Een zeer kundig bridgespeler, voortreffelijk zeiler en tevens voornaam lid van de rijkste Amerikaanse familie begin twintigste eeuw. Zijn leven is voorbestemd, ver voor zijn geboorte.

Goed, dat mag allemaal wel zo zijn maar waaraan dankt Harold de eer van een vermelding in de Nieuwsbrief van Sociëteit Amicitia? Welnu, ons bridge wordt min of meer voor het eerst gespeeld op 1 november 1925, aan boord van het stoomschip 'Finland', op weg van San Francisco naar New York.

Op verzoek van Harold Stirling Vanderbilt, een fervent kaartliefhebber, wordt een door hem bedachte scoretabel getest. Een passagiere voegt daaraan het begrip 'kwetsbaar' toe, ontleend aan een oriëntaals kaartspel dat wordt gespeeld in China. En zo is het Contract Bridge geboren. In 1928 wordt het eerste kampioenschap gespeeld en het is een eer voor Vanderbilt dat zijn tabel, met wat kleine aanpassingen, nog steeds wordt gebruikt.

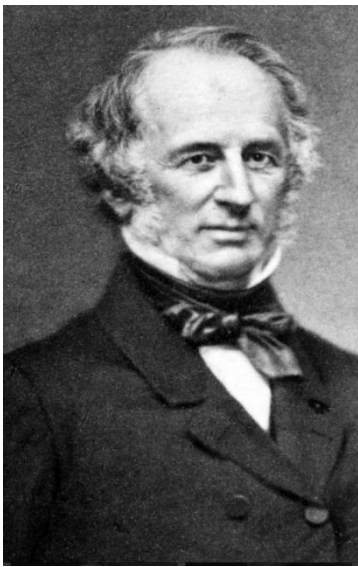
“Om het goed te spelen moet je het geheugen van een olifant, het lef van een leeuw, de vasthoudendheid van een pitbull en de moordlust van een wolf hebben”, zegt Harold. “Maar weinig bridgers zijn begiftigd met die combinatie. De meesten zijn vooral goed in nakaarten.”

Als bridger maakt hij tevens naam door de introductie van de Vanderbilt Trophy in 1928. Deze bridgewedstrijd wordt jaarlijks gehouden en behoort tot de bridge-evenementen met het hoogste prijzengeld. Zelf wint Harold Vanderbilt deze beker met een team in 1932 en 1940. Ook schrijft hij diverse boeken over bridge. Meest opmerkelijk is 'The Vanderbilt Club'. Hij is de bedenker van dit eerste sterke klaver systeem. Harold Stirling Vanderbilt is in 1969 voor zijn verdiensten terecht benoemd tot erelid van de World Bridge Federation nadat hij al eerder in de Hall of Fame van de bridgewereld is opgenomen.

Zaken

Harolds leven begint niet op zijn geboortedag, 6 juli 1884, maar veel eerder. Zeg maar op 27 mei 1794. Met de geboorte van Cornelius Vanderbilt, afstammeling van voorvader Jan Aertszoon, een Nederlandse boer uit De Bilt die in 1650 als contractarbeider naar New York

emigreerde. Deze Cornelius begint in 1810 op 15-jarige leeftijd een veerdienst tussen Staten Island en Manhattan. Dertig jaar na de aanschaf van de eerste boot varen meer dan honderd stoomschepen van 'The Commodore' op de Hudsonrivier.

Cornelius Vanderbilt verschuift na 1840 zijn aandacht naast de scheepvaart naar de spoorwegen. Hij krijgt in 1847 met een vijandige overname de zeer winstgevende New York, Providence and Boston Railroad in handen. Het geld dat hij met de stoomvaart verdient, investeert hij in de spoorwegen. In 1869 begint hij met de bouw van het treinstation Grand Central Depot, later de Grand Central Terminal, in Manhattan.

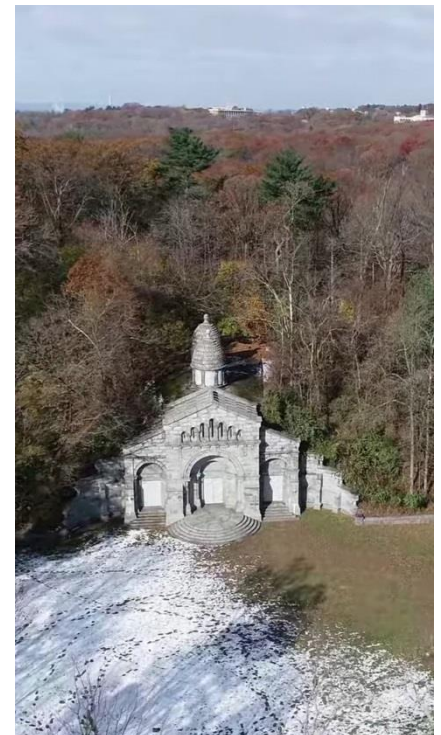

Wanneer Cornelius Vanderbilt op 4 januari 1877 overlijdt, wordt zijn vermogen geschat op 100 miljoen dollar. De familie bouwt voor hem en nabestaanden een indrukwekkend mausoleum bij het Moravian Cemetery op Staten Island, ingebed in vele hectaren bos, uiteraard in eigendom van en alleen toegankelijk voor de familie. Tot op de dag van vandaag. En juist hier, bij dit mausoleum, werpt zich een belangrijke vraag op.

Waar staat Harold Stirling Vanderbilt voor? Wie is deze Harold? Hij kiest - als het hoofd van de familie - namelijk zeer

verrassend voor een andere begraafplaats. Niet exclusief voor de familie, zonder luxe, gewoon op een grasveldje van Mary's Cemetery in Porthmouth, Rhode Island aan de Atlantische kust. Twee

liggende stenen, een eenvoudige laatste rustplaats, voor hem en zijn vrouw Gertrude Lewis Conaway. Ver weg van rijkdom, weelde en status. Waarom?

Als Harold Stirling Vanderbilt - vanaf 1903 - samen met zijn neef William Kissam aan het roer van het scheepvaart- en spoorwegimperium staat, bedraagt de waarde - omgerekend naar het heden – bijna 200 miljard dollar inclusief de onroerend goedbezittingen. De rijkste familie ter wereld bezit meer vermogen dan de Verenigde Staten van Amerika.

Het zal inmiddels duidelijk zijn, Harolds leven is in deze omgeving voorbestemd, hij vertoeft van jongst af aan in een aristocratische entourage naar Brits en Frans voorbeeld. In nieuw

gebouwde paleizen, kastelen, de Amerikaanse mansions. Waar de haute couture en weelderige feesten de status van de familie bepalen. In deze ongekennde luxe groeit Harold Stirling Vanderbilt op.

Succesvolle families zoals de Vanderbilts, Goulds, Rockefellers, Astors en Carnegies ontstijgen in de tweede helft van de twintigste

eeuw met een alles overtreffende trap de alledaagse rijkdom en luxe. Zij zijn de iconen van,

zoals de Amerikanen de periode van 1865 tot 1929 noemen, The Gilded Age. Met de opkomst van de industrialisatie en de rijke families, de zogenaamde Robber Barons. Wanneer onpeilbare kapitalen worden verdiend met spoorwegen en scheepvaart, de staalindustrie, manufacturing, onroerend goed en bankieren.

Alle seinen staan op groen in de Roaring Twenties. De oorlog is voorbij. Extravagantie, uitbundig leven, de opkomst van de jazzmuziek, het leven is een groot feest. Maar aan de horizon doemen voor treinen en stoomschepen bedreigingen op,

zoals de auto, de aanleg van de Interstate snelwegen. En nog veel later, de opkomst van de publieke luchtvaart. Stoomschepen worden te langzaam. De vraag neemt af, er valt minder geld te verdienen in deze branche. We nemen de auto in plaats van de trein. De truckers maken een opmars, alsmede hun machtige vakbonden onder leiding van Jimmy Hoffa.

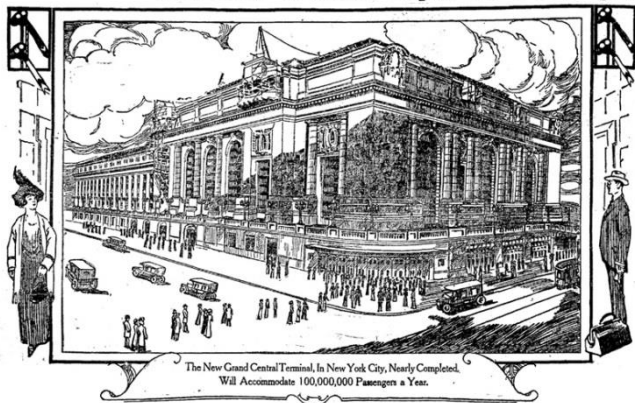
De beurskrach op 24 oktober 1929, bekend als Zwarte Donderdag, en de daaropvolgende economische crisis in de dertiger jaren slaan een gat in de majestueuze begroting van de Vanderbilts.

Om de levensstandaard te behouden, kiest Harold voor de verkoop van aandelen. Shareholders majorities worden ingeleverd en dan gaat het neerwaardse proces snel.

Zeker wanneer een familielid ook nog eens kapitalen in de door de Maffia gecontroleerde casino's verspeeld. En het onderhoud van de mansions onbetaalbaar wordt.

**The Blossoming of the Grand Central Station
An Architectural 20th Century Achievement.
Tomorrow Greatest "Depot" in World Opens**

Na de Tweede Wereldoorlog, in 1954, worden de restjes van het spoorweg- en scheepvaartimperium door een vijandige overname van de hand gedaan. Net zoals voorvader Cornelius Vanderbilt in 1847 de basis legt voor de grootste spoorwegmaatschappij ter wereld.

Met als kroonjuweel Grand Central Terminal New York. Cornelius Vanderbilt gaf in 1869 de opdracht tot de bouw van het Grand

Central en uitgerekend Harold Stirling en zijn neef William Kissam stonden aan de basis van het in 1913 heropende en volledig gerenoveerde station in New York.

Harold wordt na de overname gedwongen afstand te doen als hoofd van de zakelijke ondernemingen. Voeg daarbij

de versnippering van het familiekapitaal door de vele erfgerechtigden bij overlijdens en het mag duidelijk zijn dat er van de 200 miljard dollar weinig over is. Sterker, onderzoek leert dat van de 120 stamleden van de familie Vanderbilt in de negentiger jaren niet één miljonair is. De familie heeft tegenwoordig in de persoon van Cooper Anderson, vermaard presentator-anchorman van CNN, een vermogend persoon. Op eigen kracht. De bezittingen van deze zoon van Gloria Vanderbilt worden nu geschat op 110 miljoen dollar.

Privé

Is het de teloorgang van het imperium, het gezichtsverlies voor de society? Ervaart Harold Stirling, een Harvard Law graduate, als hoofd van de familie dat hij heeft gefaald en derhalve niet een laatste rustplaats in het mausoleum op Staten Island verdient? Het is goed mogelijk, schaamte en schande kunnen veel doen met een mens. De tumultueuze neergang heeft bij de verwende familieleden zeker kwaad bloed gezet. Nee, Harold, voormalig suikeroom, is niet meer zo geliefd.

Maar mogelijk heeft Harold altijd al een zekere afstand in acht genomen tot de extravagantie van zijn familie. Vooral zijn zuster Consuela groeit - gestimuleerd door hun moeder Alva - op als een prinses en neemt later met niets minder dan de weelde van The

Gilded Age genoeg. Zij wil alleen trouwen met een Brit en dan op voorwaarde dat zij daarbij de titel van Duchess krijgt toebedeeld. Prestige telt zwaar in de hoogste kringen van Amerika, waar men hunkert naar een leven als de Europese adel.

Het lijkt er op dat Harold reeds vanaf jongere leeftijd zich meer op het sportieve dan het zakelijke vlak wilde onderscheiden. Reden om naar sportieve uitdagingen te zoeken. Ook de vrouwen zoekt hij in die entourage. Zo krijgt Harold op 27-jarige leeftijd kennis aan de drie jaar oudere Eleonora Sears. Zij biedt hem in 1911 een diner aan in The Touraine.

Reden voor The New York Times om Eleonora als zijn verloofde te benoemen. Het privéleven en de roddels rond de upperclass wordt lezenswaardig geacht. Deze dame is trouwens bepaald geen verwend dametje uit de high society van New York.

Hoewel zij contacten onderhoud met gelijksoortige families als de Roosevelts en Astors (denk aan het Astoria Hotel) wordt zij alom gezien en gewaardeerd als een toonaangevende vrouwelijke atleet. Al krijgt ze voor het vaker dragen van lange broeken kritiek uit eigen kring en de media. Eleonora dwingt evenwel respect af als tennisster met maar liefst vier winnende finales in de US Open tussen 1911 en 1917. Ze speelt als eerste vrouw polo met de mannen, heeft eigen volbloed renpaarden en is een squashkampioene. Ze is een van de eerste vrouwen die auto rijdt en haalt een vliegbrevet.

CONGRATULATE MISS SEARS.

Her Dinner to Harold Vanderbilt Convinces Friends They Are Engaged.

Special to The New York Times.

BOSTON, Mass., Nov. 26.—Miss Eleonora Sears is now regarded by Boston Back Bay society as the fiancée of Harold Vanderbilt, following her dinner party to him and a select coterie of their intimate friends at the Touraine. The engagement has been rumored for two years, but was always as persistently denied.

Miss Sears entertained Mr. Vanderbilt, Mr. and Mrs. Joseph G. Widener, Mr. and Mrs. Reginald Vanderbilt, and Mr. and Mrs. Harry Payne Whitney at the football game yesterday afternoon, and later gave a dinner for her guests at the Touraine. Miss Sears entertained in a private dining room, decorated with Harvard crimson and large clusters of crimson chrysanthemums artistically placed about the room and on the table.

When it became known that Miss Sears was to entertain Mr. Vanderbilt there, the Touraine immediately became a very popular rendezvous. Miss Sears is noted for her simplicity—simplicity often verging on severity in dress, in manner, and in her entertainments, and the care with which she planned the dinner on Saturday seemed convincing to her friends that it was an unusual occasion, and they offered their congratulations.

The New York Times

Published: November 27, 1911

Copyright © The New York Times

Nee, geen saaie tante, deze Eleonora, maar wellicht als mens een maatje te groot onze Harold. In zijn positie - wanneer de zaken nog goed gaan - zou hij menig vrouw kunnen huwen, maar het komt er niet van. Hoe dan ook, Harold voelt zich aangetrokken tot sportieve prestaties en bekwaamt zich na The Great War nog meer in de zeilsport. Als kind vaart hij al met zijn vader over de wereldzeeën. De 'gentleman sailor' boekt onder meer drie indrukwekkende zeges in de prestigieuze zeilcompetitie om de America's Cup, in 1930, 1934 en 1937. Hij is bereid miljoenen te investeren in de legendarische J-class jachten waarmee de Britten worden verslagen. En Harold zou Harold niet zijn als hij - net als met bridge - ook in de zeilsport de reglementen een tikkeltje aanpast.

Na zijn romance met Eleonora Sears blijft het twee decennia opvallend stil. De amoureuze avonturen, de vrouwen in zijn leven, het blijft een zwart gat in de biografie van deze beroemde zeiler en bridger. Tussen de zeilbedrijven en zakelijke malaise door komt het toch nog tot een huwelijk.

De inmiddels 49-jarige Harold huwt in 1933 de 17 jaar jongere Gertrude Lewis Conaway die ook in de hogere kringen verkeert, maar veel eigen initiatief toont. Ze is een filantroop en... sportief! Na een ingewilligd verzoek mag ze in 1934 en 1937 als eerste vrouw deelnemen aan de strijd om de America's Cup. Uiteraard aan boord bij de winnende 'Commodore' Harold Stirling Vanderbilt.

Het echtpaar resideert vooral in New York en Manalapan, dichtbij Palm Beach in Florida. Harold ontwikkelt dit gebied, vraagt de gemeentestatus aan en wordt zelf burgemeester. Zomers verblijven Harold en Gertrude de laatste jaren graag op Rock Cliff in Newport, Rhode Island. Ze blijven kinderloos.

Wanneer Harold op 4 juli 1970 sterft, rest op zijn verzoek die laatste rustplaats, op dat grasveldje van Mary's Cemetery. Ver weg van de hectiek van Wall Street, de jetset en de grote feesten, wél dichtbij zee, waar zijn hart ligt. Opmerkelijk genoeg ligt daar ook de man begraven die het spoorwegimperium in 1954 vijandig heeft overgenomen. Een te grote opgave, zo blijkt, hij pleegt vier jaar later zelfmoord. Gertrude voegt zich in 1978 bij Harold. Ook voor haar dus de eenvoud boven de weelde.

Bridgeprobleem (2020/04)

West is gever en niemand is kwetsbaar.

Noord	Oost	Zuid	West
♠ 9 7 4	♠ B 8 3	♠ A H V 10 6 5 2	♠ ---
♥ H V 4	♥ B 7 6 4 2	♥ A	♥ 10 9 8 3
♦ 8 7 5 4 2	♦ A H 10 9	♦ ---	♦ V B 6 3
♣ 9 6	♣ 2	♣ A H V 4 3	♣ B 10 8 7 5

Het contract luidt als volgt: 6 Schoppen in Zuid. West komt uit met Ha 10, Zuid neemt met A. Zuid vervolgt met Sch 10. Wat is het beste tegenspel voor Oost.

De oplossing voor het bridgeprobleem in de vorige Nieuwsbrief:

West	Oost
♠ A H 10 5 3	♠ V B 9
♥ H	♥ A V B 10
♦ H 5 4 3	♦ 8 2
♣ 10 6 3	♣ V B 5 4

Het contract is 4 Schoppen, te spelen door West. Noord komt uit met ♥ 9. Hoe maakt West het contract? (troeven zitten verdeeld)

Noord komt uit met ♥ 9 want onder een aas starten is niet verstandig en om met troef uit te komen moet je een heel goede reden hebben.

Leider West ziet dat hij 2 ♣ en 1-2 ♦ verliezers heeft. Zijn enige entree naar dummy Oost is ♠ V, dus daar moet hij zuinig op zijn.

West trekt als eerste troef en eindigt de derde keer in dummy met ♠ V.

Op de 3 hoge harten in dummy gaan 3 ruiten bij West weg. En West verliest alleen nog ♦ H.

Redactie: Ralph Julsing

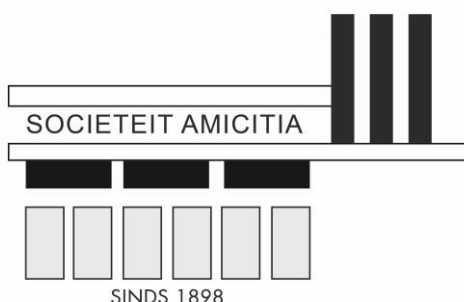
E-mailadres: rjulsing@casema.nl

Tel.: 06/40758524

Heeft u een bericht, een aankondiging of gewoon iets leuks dat u graag wilt delen met de leden van Sociëteit Amicitia, dan kunt u uw bijdrage - het liefst met een foto - naar bovenstaand e-mailadres zenden. Even bellen mag natuurlijk ook. Elke bijdrage voor uw Nieuwsbrief is meer dan welkom.

Vragen, berichten of mededelingen voor het bestuur kunt u natuurlijk richten tot het secretariaat via de website: <https://amicitia-rijswijk.nl/contact>.

Ook kunt u direct een bericht sturen naar e-mailadres: info@amicitia-rijswijk.nl

SINDS 1898

ORANJELAAN 39
2281 GA RIJSWIJK